

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΑΙ οί δυο ερωτευμένοι νέοι φιλήθηκαν παράφορα. "Επειτα ή Πρίσκα, κάνοντας ένα παιδιαστικό μερρασιμό, ειπε στον 'Ιβάν :

— "Ακουσε, Πέτρο. Είμαι δική σου, δική σου για πάντα, αλλά υπό ένα όρο. Θά με ύπακούης πάντοτε. 'Απόψε λοιπόν, αγαπημένε μου αφέντη, μου άρέσει να περάσης τή νύχτα σου, όλη τή νύχτα σου στο βιαθρο. Μείνε εδω και μην ζουνίσσαι καθόλου...

Και άφοϋ ειπε τά λόγια αυτά, έφηνε γρήγορη σαν ελαφίνα. Ο 'Ιβάν την ειδε να εξαφανίζεται μέσα στην έπαυλη που διαγραφόταν σαν ένας μαύρος όγκος μέσα στο σκοτάδι.

Περιμένε γεμάτος άνυπομονησία, μα ύπάκουος στην προσταγή της φίλης του και βέβαιος, ότι του έτοιμάζε κάποια ενχάρηστη έκπληξη. Η στιγμής που περνούσαν, δεν του φαινότουσαν και πολύ μακρούς, γιατί ήσαν στιγμές εύτυχίας, που προστόμαζαν το θρίαμβο της άγάπης του.

Έίλιος, μα λευκή σιλουέττα φάνηκε σ' ένα παράθυρο του πρώτου πατώματος της έπαύλειος και άφοϋ του έκανε ένα σινάλο, εξαφανίστηκε πάλι.

"Ήταν ή Πρίσκα. Ο 'Ιβάν, μεθυσμένος από έρωτα, έτρεξε πρὸς τή βίλλα και χάρηκε κα' αυτός μέσα.

"Η πρώτη νύχτα της άγάπης τους άρχισε...

Ο ήλιος βρισκόταν πειά ψηλά στον ορίζοντα και τά πουλιά κελαιδοϋσαν από ώρα μέσ' στα δέντρα, κάτω άπ' τά παράθυρά τους, όταν οί δυο νέοι παρουσιάστηκαν, την άλλη μέρα, στην ταράτσα της έπαύλειος, ερωτικά αγαλιασμένοι.

"Όλη ή φύσις έώρταζε γύρω τους, λές και άποθέονε τον έρωτά τους.

— Τί κρύμα! ειπε εξαφνα ο 'Ιβάν. Δεν ξεφοριμε οπτε το όνομα του νησιου μας...

— Θα το ονομάσουμε Νησι της Ευτυχίας! του απάντησε ή Πρίσκα.

XXI

ΟΠΟΥ ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΟΝΤΑΙ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΕΣ ΓΝΩΣΤΕΣ

Ο μέγας δούξ κ' ή αγαπημένη του πέρασαν τις ήμέρες τους, τρέχοντας στα δάση και στις άσρογιαλιές και μαζεβοντας άνθη κ' άσρολιούλα, με τά οποία στόλιζαν το παλατιά τους. Δεν έβλεπαν πουθενά κανένα ύπηρέτη, μα όταν ξαναγύριζαν την ώρα του γεύματος, ειθισκαν την έπαυλη συγυρισμένη και τό τραπέζι στορωμένο και σεβδρισμένο να τους περιμένη.

Είχαν πάντα άφρονες προμηθειες κ' έτσι, όταν τους άρεσε, έπαιρναν τά φαγητά τους κ' έτρωγαν μέσα στο δάσος. Είχαν εξαφρευνησει πειά δλόκληρο τό νησι τους και γι' αυτό τραβούσαν τώρα την περιέργειά τους τά γειτονικά νησιά.

"Έτσι άρχισαν να κάνουν μακρές εκδρομές με την πολυτελή βάρκα τους στα περιχωρα, προσεγγίζοντας σε άγνωστες όχθες, τρυπόνοντας κάτω άπ' τά φυλλώματα, προχωρώντας μέσα στο λαβύρινθο των νεφών και των νησίδων και διασκεδάζοντας με τό να δινουν δνόματα σχετικά με τόν έρωτά τους, στους βράχους, στις άσρογιαλιές, στα μονοπάτια.

Μιά μέρα, καθώς ειχαν πάει σ' ένα γειτονικό νησάκι, παίζοντας άναφαν φωτιά με ξεροκόλαδα και έβαλαν να ψήσουν μερικά ψάρια που τά ειχαν πιάσει οί ίδιοι. Τά έφαγαν, τά έκαναν φριχτά και δταν θέλησαν να τά φανε, ειδαν πὸς από μέσα ήσαν άψητα. Μα έμειναν καταγοητευμένοι και ειταν πὸς ποτέ δεν ειχαν φάει καλύ τερα.

Εκείνο τό βράδυ, κατά την επιστροφή τους στο νησι τους, έχασαν τό δρόμο τους. Οδηγούσαν τή βάρκα τους στην τύχη μέσ' άπ' τά νησάκια και τους ύφάλους, όπου δεν άναγνώριζαν πειά τίποτε. Ξαναγύριζαν πάντα στο ίδιο σημείο και ειχαν άποκιάσει.

— Δεν θά ξαναβρούμε ποτέ ίσως την έπαυλη μας! ψιθύρισε σε κάποια στιγμή ή Πρίσκα.

— Δεν ύπηρξε ίσως ποτέ! έπρόσθεσε ο 'Ιβάν.
— Μην τό λές αυτό! Μην τό λές αυτό, οπτε ως άρτείο! του απάντησε ή νέα.

— Μα την πίστι μου, εξακολούθησε ο 'Ιβάν, δι' αυτά μου φαίνεται πὸς ήσαν ένα όνειρο...

— Μα και όνειρο να ήταν, μονάχα αυτό τό όνειρο εινε για μας. Μη λές λοιπόν, ότι ή έπαυλις δεν ύπηρξε ποτέ. Αυτή, έσϋ κ' εγὼ κ' αυτά τά νησιά, να ποιά εινε ή μόνη άλήθεια του κόσμου, του ούρανου και της γης!...

— Ναι, ναι, Πρίσκα μου λατρεμένη. Η άγάπη εινε ή μόνη άλήθεια του κόσμου. Αυτό τό έμαθα από την πρώτη στιγμή που σε γνώρισα.

Όστόσο, δεν κατόρθωσαν να ξαναβρουν τό δρόμο τους. Έδεσαν τότε τή βάρκα τους σε μιá ρίζα, σε κάποιο άγνωστο νησι και περιχώρησαν κάτω άπ' τά δέντρα, ζητώντας ένα μέρος κατάλληλο για ν' αναπαυθουν.

Μα χωρίς άλλο, ή νύχτα εκείνη ήταν εξααιρετικά όραία, άφοϋ δεν κουράστηκαν να την κοιτάζουν, έχοντας πάντα άνοιχτά τά μάτια τους. Αγαπήθηκαν εκείνη τή νύχτα με τρέλλα, σαν να βιαζόντουσαν και να φοβόντουσαν τό μέλλον. Καταλάβαιναν κ' οί δυο, πὸς ή ήμέρες της εύτυχίας τους ήσαν μετρημένες. Του κόσμου προσπαθούσαν να διώξουν αυτή τή σκέψη. Εκείνη ξαναγύριζε πάντοτε πὸ έπίμονη, πὸ όληρη. Δεν έλεγαν όμως τίποτε ο ένας στον άλλο. Ποτέ δεν μιλούσαν για τό τρομαρό αυτό πράγμα που τους απειλούσε και που κρεμόταν πάνω άπ' τά κεφάλια τους.

Την έπομένη της νύχτας αυτής που την πέρασαν σε στορωμα από γλήσι, σ' ένα νησι άγνωστο, ξαναβρήκαν τό δρόμο του νησιου τους. Καθὸς όμως πλησίαζαν στην άκτή, τους φάνηκε πὸς ειδαν μιá σιαμιά που έτρεχε κάτω άπ' τά δέντρα. Αποβιάστηκαν άμέσως και την έπλησαν τό κατόπι, τρέχοντας.

— Εινε ή Νεράιδα μας! φώναζε ή Πρίσκα.

— Ναι! Ναι! Ειλεγε ο 'Ιβάν. Εινε ή Νεράιδα μας, που άνησχησε γιατί δεν μας ειδε δλόκληρη τή νύχτα.

Και τά κατάφεραν τόσο καλά, ωστε σε λίγο έπασαν τη... νεράιδα, ή οποια ειχε λαχανιάσει άπ' τόν πολύ δρόμο.

Μα ήταν μιá πολύ ταπεινή νεράιδα, γιατί φορούσε κοστούμι ύπηρετίας.

— Η Νάστια! Η Νάστια, ή καμαριέρα μου! φώναζε ή Πρίσκα καταπληρητη.

Πράγματι ήταν ή Νάστια, ή οποια γονατιζοντας μπρὸς στην κυρία της, άρχισε να φιλάη τό πρόσωπό της, ψιθυρίζοντας λόγια άφοσώσεως.

— Κυρία! Κυρία! της έλεγε φοβισμένα. Συχωρέστε τή φροχή σας Νάστια, που δεν τά κατάφερα καλά κ' έτσι σας άφησε να τή διπτε...

Οί δυο νέοι άρχισαν να την ξετάζουν κ' έμαθαν, ότι ή Νάστια βρισκόταν στο νησι τους από την πρώτη ήμέρα της άφξείος τους κ' ότι, ύπακούοντας στις διαταγές της Έλένης, τους ύπηρετοσε κρυφά, κρυπτομένη τις ώρες που αυτοί βρισκότανον στην έπαυλη.

— Όποτε ή Νάστια ήταν ή Νεράιδα μας; έκανε ο 'Ιβάν.

— Όχι! του απάντησε ή Πρίσκα. Η Νάστια εινε μόνο ή ύπηρέτρια της Νεράιδας. Η Νεράιδα εινε ή Έλένη. Από μακριά ή από κοντά, εκείνη άγορεύατε πάντα σε μας. Πρέπει να την αγαπάμε, Πέτρο.

— Μα την αγαπάω πολύ, ειπε ο 'Ιβάν.

— Δεν ύπαρχει πειά κανείς λόγος να κριθισαι, ειπε ή Πρίσκα, άπειθυνομένη στη Νάστια. Θα εξακολούθησης να μας ύπηρετής με την ίδια άφοσίωση και δεν θά φύγης παρά όταν σε διατάξουμε ειμεις.

— Μάλιστα, κυρία! έκανε ή Νάστια.

Τους χαμέτησε, όπως χαμετούν τις άγιες εικόνας και εξαφανίστηκε από μιá μικρή ισόγεια πόρτα, ή οποια οδηγούσε στα ύπόγεια της κατοικίας.

Οί δυο ερωτευμένοι εξακολούθησαν τους περιπάτους τους και τις εκδρομές τους, ως ήτου μιá μέρα τους συνέθη κατά άπόροπτο.

"Εβρισκαν την έπαυλη συγυρισμένη και τό τραπέζι στορωμένο!...

Είχαν μπει μέσα στη βάρκα τους, με την πρόθεση να βγούν αυτή τη φορά απ' το αρχιπέλαγος μέσ' στο όποιο είχαν κλείσει ως τότε την εύτυχια τους.

Διέκριναν πια τις μακρινές όχθες της λίμνης, όταν Ξεσάρνα σηκώθηκε δυνατός αέρας. Ένα ρεύμα τους παρέσυρε και παρά τις κοινές προσπάθειές τους, απομακρυνόντουσαν ολοένα απ' το αρχιπέλαγος, στο όποιο του κάκου ήθελαν τώρα να ξαναγαυρίσουν.

Ό σφαιρικός είχε σκεπαστεί από σκοτεινά σύννεφα, που είχαν ξερθεί απ' τη δύση κ' Ξεσάρνα ή μάλλον Ξεσπασε.

Η μικρή βάρκα χοροπηδούσε σαν φτερό στα κύματα που γινότανσαν ολοένα πιο μεγάλα και πιο άγρια.

—Θά πεγούμε εδώ! είτε Ξεσάρνα ή Πρίσκα.

Και άρχισε να κλαίει.

Ό Ίβαν προσπαθούσε να την καθησυχάσει. Μά ή δυνάμεις του είχαν αρχίσει να εξαντλούνται και το μόνο που κατόρθωνε ήταν να σιγαχατί τη βάρκα του στην επιφάνεια.

Ευτυχώς, χωρίς να το αντιληφθούν, το ρεύμα τους παρέσυρε με μεγάλη ταχύτητα προς την ακτή της λίμνης, με αμμουδιάσιμη ακτή που κατέβαινε άμιαλά προς τα άρρηκασμένα κύματα.

Έφριξε τη βάρκα τους εκεί και την έκανε κομμάτια, χωρίς οι επιβάτες της να λάθουν τίποτε. Έπειτ' από μια στιγμή, ό Ίβαν παρουσιάστηκε μέσ' απ' τα συντρίμια, κρατώντας τη λιποθυμισμένη Πρίσκα στην άγκυρά του.

Κύτταξε άμέσως γύρω του και είδε, όχι μακριά, ένα χτίριο. Ήταν ένα ξενοδοχείο για τους τουρίστ, που όποίου ή επιγραφή τον πληροφορούσε, ότι βρισκόντουσαν στο Ρουά.

Προχώρησε προς αυτό με τό άγαπημένο φορτίο του κ' εκεί, χωρίς στις περιπτώσεις που της επιταφύλευσαν πρόδημα, ή Πρίσκα δεν άγγησε ν' άνακτήσει τις αισθήσεις της.

Όταν συνήλθαν απ' την περιπέτειά τους, άντελήθησαν με χαρά τους πως δεν ήττηχαν παρά δυό—τρεις ταξιδιώτες μέσα στο ξενοδοχείο, οι όποιοι θά έφηναν το ίδιο βράδι κιάλας.

Η θύελλα βίαστηξε δυό μέρες άκόμα, στο τέλος των όποιων ό δυό έρωτευμένοι μας είδαν έκκλητικο να παρουσιάζεται μπροστά τους ό Γιουρί, ό άμιαξας που τους είχε οδηγήσει στο νησί της εύτυχίας κ' ό όποιος τους άναζητούσε με άγωνία.

Άποτε, ό Γιουρί δεν είχε ξαναγαυρίσει κοντά στην Έλένη; Ό άμιαξας, όταν τον ρώτησαν σχετικά, άναγκάστηκε να τους άμολογήσει ότι δεν είχε άπομακρυνθεί από κοντά τους κ' ότι αυτός, άθέατος πάντοτε, φρόντιζε για τον έφοδιασμό της επαύλειος με τρόφιμα.

Έπειτα ρώτησε τον Ίβαν άν είχε άνάγκη από χρήματα για να του δώσει, μα αυτός τον εύχαρίστησε και άρήνηκε, γιατί δεν είχε άγγίξει σχεδόν καθόλου το ποσό, με τό όποιο τον είχε έφοδιάσει ή Έλένη.

Κατόπιν συμφώνησαν μαζί του να τους ξαναπιάη στο νησί τους τη μεθεπομένη τό πρωί, γιατί δεν μπορούσαν να φύγουν νωρίτερα, έπειδή ή λίμνη έξακολουθούσε να είναι παραμυμένη κ' ό Γιουρί άνοτιόταν ν' αναλάβη όποιαδήποτε εύθύνη για την τύχη τους.

Έξ άλλου, τό ξενοδοχείο το Ρουά ήταν τώρα έντελώς άδειο και τίποτε δεν έβιαζε την Πρίσκα και τον Ίβαν να φύγουν. Ό Γιουρί λοιπόν τους άποχαρέτησε, δίνοντάς τους ραντεβού για τη μεθεπομένη στις Έξη τό πρωί.

Η άλλη μέρα ήταν ύπεροχη. Μόλις άνέτειλε ό ήλιος, τά νερά της λίμνης γαλήνεψαν και τό Ρουά με τους άνθισμένους κήπους του και τά κιάλα του, τά χαμένα μέσα στα πυκνά φυλλώματα, άποτελούσε άληθινή μαγεία.

Έκείνο τό πρωί, ό Ίβαν κ' ή Πρίσκα πήραν τό πρόγευμά τους στο κρεβάτι κ' όταν μια καμαριέρα του ξενοδοχείου τους έφερε έφημερίδες για να διαβάσουν, ό Ίβαν της είπε να τις πάρη πίσω.

Δέν ήθελε να διαβάση τίποτε, δέν ήθελε να μάθη τίποτε απ' όσα γινότανσαν στον άπέραντο κόσμο.

—Έχεις δίπλο, άγαπημένε μου, του είτε ή Πρίσκα.

Και άρχισαν ν' άκούνη τα πομπά του τραγουδοδούσαν και ν' άνασάνουν τό μοσχοβολημένο άέρακι της αύγης.

Έπειτα ντύθηκαν βιαστικά και βγήκαν έξω για τον περιπατό τους.

Ω! τί όμορφο προινά!... Και πόσο διασκεδάσαν καθώς πλανόντουσαν μέσ' στα λουλούδια κ' τα χόρτα. Καθώς έφτασαν στην ακτή, βρήκαν τά συντρίμια της βαρκούλας των.

(Ακολουθεί)

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

—Ό Άγγλος έξερευνητής και φυσιοδίφης Τζόν Μπέλινγκ, ύστερα από πολυτείτες μελέτες του στην Αυστραλία, άνακοίνωσε πού ήμερών στην Ακαδημία Έπιστημών του Λονδίνου, ότι ή ήπειρος αυτή ένε ένας τεράστιος άερόβιος, ό όποιος έτεσε από τον σφαιρικό πού άρχιστον χιλιάδων αίωνων!

—Τή γνώμη του αυτή ό Μπέλινγκ τη στηρίζει στο γεγονός, ότι τά φυτά και τά ζώα της Αυστραλίας δέν συναντώνται σε κανένα άλλο μέρος του κόσμου.

—Ένα ευρωπαϊκό κινηματογραφικό περιοδικό άναφέρει, ότι απ' όλες τις βεντέτες της οδόνης, ή Λίλιαν Χάρβετ λιμβάνει κάθε μέρα τά πιο πολλά γράμματα από άγνωστους θαυμαστάς της.

—Μέσα σε μια τριμησία, έχει λάβει πάνω από 250.000 γράμματα!

—Στό Ζωολογικό Κήπο του Λονδίνου βρίσκεται ένας άληθινός μαθουσάλας... παπαγάλος! Είνε ήλικίας 131 χρόνων, συνελήφθη δέ από ένα Άγγλο στρατιώτη στις Ίνδίες τον Ίούλιο του 1801.

—Πρό του Έυρωπαϊκού πολέμου ήττηχαν σ' όλο τον κόσμο 25 δημοκρατία, 21 βασιλεία, 11 πριγκιπάτα, 7 μεγάλα δουκάτα, 6 αυτοκρατορία, 7 σουλτανάτα και 1 κράτος Μπέη.

—Σήμερα υπάρχουν 41 δημοκρατία, 18 μοναρχία (11 στην Εύρώπη, 6 στην Άσία και μια στην Άφρική).

—Έπίσης υπάρχουν 2 πριγκιπάτα, 1 μέγα δουκάτο, 1 βασιλείο... χωρίς βασιλέα (ή Ούγγαρία), 2 αυτοκρατορία (του Άνναμ και της Αιθιοπίας), 4 σουλτανάτα (1 στην Άσία, 2 στην Άφρική και 1 στην Ωκεανία).

—Τέλος υπάρχουν και ένα κράτος, διοικούμενο υπό Μπέη; ή Τόνις.

—Στην πόλη Κανδαχάρ του Άφγανιστάν από άμνημονεύτων χρόνων επικρατεί ή συνήθεια να τρωφούν πολύ άσπυρά κάθε άσχροκερδή έμπορο.

—Τον συλλαμβάνουν, του δίνουν ένα τό ραβδίσιμος και ύστερα τον κλείνουν μέσα σ' ένα σιδερένιο κλουβί, τό όποιο βρίσκεται τοποθετημένο στη μέση της κεντρικής πλατείας της πόλεως.

—Οι πελάτες του έχουν τό δικαίωμα να τον κεντρίζουν με ραβδιά, να τον βρίζουν και να του πετούν στο πρόσωπο, ότι άκαθαρσίες θέλουν.

—Τό μαρτύριο αυτό διαρκεί μια όλόκληρη έβδομάδα και ύστερα ό άσχροκερδής έμπορος άρνείται ελεύθερος, χωρίς έννοείται νάχη τό δικαίωμα να έξασκήση πια τό επάγγελμά του. Άχ, και να γινόταν κάτι παρόμοιο και στην Άθήνα! Πόσες κλοίδες θά χρειαζόντουσαν!...

—Σύμφωνα με μια τελευταία στατιστική, ό Άγγλοι πίνουν κάθε χρόνο 1.370.000 εκατόλιτρα ούισου και 450.000 εκατόλιτρα κρασιού.

—Στό Παλαιοντολογικό Μουσείο του Λονδίνου υπάρχει ένα ήλινο δοχείο, μέσα στο όποιο διατηρείται μικρά ποσότητα νερού από τό έτος 4.000 π. Χ. Το δοχείο αυτό άνεκαλύφθη στον τάφο ενός Φαραώ της τρίτης Αιγυπτιακής δυναστείας.

—Ό δόκιμος Βίκτωρ Μεντέλιγκ του Βερολίνου έκαμε τελευταία διάφορα πειράματα, σχετικά με την επίδραση, την όποια άσκει ό κινηματογράφος στα ζώα.

—Κατά τά πειράματα αυτά, ό σκύλος έδειξε πρό της οδόνης άπόλυτη άδιαφορία. Η γάτες μεγάλη συγκίνηση όταν είδαν στην οδόνη... συγκεντρωμένους σκύλους. Η κόττες, ή πάπιες και ή χήνες έδωσαν πολύ όλίγη προσοχή στο θέαμα. Τά μικρά πουλιά τέλος έτρόμαξαν, όταν είδαν στο πάνω ένα άητό.

—Στην πολιτεία Μπάζελ του Βελγίου βρίσκεται ή πιο πολύτεκνος οικογένεια του κόσμου, ή οικογένεια του Βάλ. Χοϊλ, ή όποια άποτελείται από 23 παιδιά, 14 άγόρια και 9 κορίτσια.

—Πρό μινός έπισκεφθήσαν την οικογένεια αυτή οι βασιλείς του Βελγίου κ' ό δούξ του Μπράμπαντ. Επί τη εύκαιρία αυτή, ή βασίλισσα Έλισαβέτ έβάπτισαν τό τελευταίο κοριτσάκι του Χοϊλ και τό όνόμασε Μαρία—Ζοζέ—Έλισαβέτ.

—Στην Έθνηκή Βιβλιοθήκη των Παρισίων υπάρχουν 4.200.000 βιβλία, των όποιων τό μίγκω, σε σειρά παρατάξιος, ένε 90 χιλόμετρα και 800 μέτρα!

—Γιά να περάση κατά μήκος της παρατάξιος των βιβλίων αυτών εν' αυτοκίνητο, τρέχον με ταχύτητα έξηντά χιλόμετρων, χρειάζεται μιάμιση ώρα!

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

Ό Γάλλος θεατρικός συγγραφέας Εύγένιος Σκριμπ.